

et-02420240

مقاومت دارویی در نماتودهای مهم در دامپزشکی: بررسی وضعیت موجود و راهکارهای غلبه بر آن

برجی حسن^{۱*}

گروه پاتوبیولوژی، دانشکده دامپزشکی دانشگاه فردوسی مشهد

مقاومت دارویی در نماتودها رو به افزایش است و تبدیل به یک معضل جهانی در پرورش دام ها گردیده است. مقاومت دارویی در نماتودها با داروی فنوتیازین در سال ۱۹۵۰ شروع شد و در سال ۱۹۶۰ با مقاومت در بنزیمیدازول ها، سال ۱۹۷۰ با مقاومت در ایمیدازوتیازول ها و تراهییدروپیریمیدین ها و سال ۱۹۸۰ با مقاومت در آورمکتین -میلبومایسین ها ادامه یافت .

مشکل مقاومت دارویی در نماتودهای نشخوارکنندگان کوچک شدیدتر است و در این حیوانات لازم است تغییرات اساسی در روش های کنترل نماتودها انجام گیرد.مقاومت دارویی در نماتودهای گاو و اسب به سطح هشدار دهنده مشابه نشخوارکنندگان کوچک نرسیده است اما مدارک موجود نشان می دهد که مشکل مقاومت در این دام ها در حال افزایش می باشد. شواهد بیانگر این است که استفاده مکرر از یک گروه دارویی،استفاده از دوزهای کمتر از واحد درمانی،درمان های پیشگیری کلی در سطح گله و استفاده دایمی و مکرر از یک دارودر گسترش پدیده مقاومت دارویی دخیل می باشند.

درمان های هدفمند انتخابی یکی از روش های مهم و مورد علاقه انگل شناسان در تثبیت انگل های حساس به دارودر مرتع می باشد و به نظر می رسد که نقش کلیدی در کنترل و کاهش گسترش پدیده مقاومت دارویی داشته باشد. استراتژی های نوین در کنترل نماتودها نبایستی تنها متکی به استفاده از داروهای ضد کرمی باشد. بنابراین لازم است از سایر روش های غیر دارویی از قبیل پرورش نژاد های مقاوم به انگل،تغذیه،مدیریت مرتع،قارچ های نماتودخواروواکسن های ضد کرمی جهت کاهش درمان ضد کرمی در دام ها استفاده نمود.